

Eindverslagen over de wetsontwerpen nos. 86, 167 en 171.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 24sten December 1925.

CROLES.
VERKOUTEREN.
ARNTZ.
WITTERT VAN HOOGLAND.
VAN LANSCHOT.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 24 December 1925.

HEERKENS THIJSSEN.
WIBAUT.
BRIËT.
HAAZEVOET.
SMEENGE.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging van het VIIIste
hoofdstuk der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1924.
(167)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Naar aanleiding van de in het Voorloopig Verslag gedane vragen heeft de ondergeteekende de eer, het volgende mede te deelen.

De Afdeling Comptabiliteit is belast met het nagaan, of begrotingsposten overschreden zijn en met het tijdig voorbereiden van wetsontwerpen ter regularisatie.

De onderwerpelijke vergissing is in de maand November 1924 ontdekt.

In het algemeen is het bij het Departement van Oorlog wel degelijk bekend, welke vorderingen door de Algemeene Rekenkamer verevend zijn en welke niet. Een uitzondering op dezen regel vormt het geval, dat de Algemeene Rekenkamer een aantal vorderingen, gezamenlijk op een zeker artikel aangewezen, niet verevenen kan, niet omdat tegen die vorderingen op zich zelf genomen bezwaar bestaat, maar omdat het op het artikel toegestane bedrag niet toereikend is. In zulk een geval brengt de Kamer niet de verevening tot stand van een zoodanig aantal bepaald aangewezen vorderingen, dat zij daardoor blijft beneden het nog op de begroting beschikbare bedrag, maar boekt als Staatsuitgaaf het totaal van dit bedrag, zonder dat het mogelijk is, de vorderingen aan te wijzen, waarvan dit bedrag het equivalent vormt; zou men toch hiertoe over willen gaan, dan zou een van die vorderingen moeten worden gesplitst, omdat het wel nimmer zal voorkomen, dat het restant op de begroting nauwkeurig met het totaal van een reeks vorderingen overeenstemt. In zulk een geval — dat zich i. c. bij een 23-tal artikelen heeft voorgedaan — is dus wel bij het Departement bekend, tot welk bedrag een groep vorderingen verevend is, maar kunnen niet de individueele vorderingen worden aangewezen, die in het verevend bedrag begrepen zijn.

Bezwaren brengt deze wijze van doen uiteraard niet met zich mede, zoodat tot verandering van werkwijze of tot het instellen van een centraal toezicht, als in het Voorloopig Verslag bedoeld, geen aanleiding bestaat.

De Minister van Oorlog,
LAMBOUY.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot verlenging van den termijn, genoemd in artikel 88a der Tabakswet (*Staatsblad* 1921, n°. 712), zooals dat artikel is gewijzigd bij het eenig artikel der wet van 30 December 1924 (*Staatsblad* n°. 588). (171)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Ter beantwoording van de door eenige leden gestelde vraag, betreffende het onderscheid, gemaakt tusschen de z.g. eigenwerkmakers en hen, die onder eene ontheffing krachtens artikel 88a werken, moge de ondergeteekende volstaan met te verwijzen naar de „Nota” naar aanleiding van het Verslag van de Tweede Kamer der Staten-Generaal betreffende het onderwerpeijk wetsontwerp (Gedrukte Stukken 1925—1926, 171, n°. 7). Op de vraag, wie ten aanzien van de verleening van een voorschot als daadwerkelijke fabrikanten zullen worden beschouwd, zou hij willen antwoorden, dat daartoe behooren alle personen, die sedert 1 Januari 1921 van het vervaardigen van sigaren voor eigen rekening hun uitsluitend of althans hun hoofdberoep maken, in tegenstelling met bij voorbeeld degenen, die in de gewone werkuren in eene sigarenfabriek of in eenig ander bedrijf als arbeider werkzaam zijn en in hunne vrije uren sigaren voor eigen rekening maken. Er zullen te dezen aanzien zooveel mogelijk vaste regelen moeten worden gesteld.

In afwachting van de beslissing over de vraag of aan het instituut der centrale werkplaatsen uitbreiding zal worden gegeven, zullen ten aanzien van gemeenten, waarin vele eigenwerkmakers gevestigd zijn, voorbereidende stappen ter verkrijging van zoodanige werkplaatsen kunnen worden genomen, terwijl in die gemeenten, waarin slechts weinige eigenwerkmakers hun bedrijf uitoefenen, onderzoeken worden ingesteld naar de noodzakelijkheid van het verlenen van voorschotten en het bedrag, dat daarvoor beschikbaar zal moeten worden gesteld.

De ondergeteekende vermeent door het voorafgaande de eerste vraag, opgenomen in de vierde alinea van het Voorloopig Verslag, te hebben beantwoord, terwijl hij met betrekking tot de tweede aldaar gestelde vraag wederom verwijst naar de in den aanhef van deze Memorie vermelde Nota.

Als antwoord op de opmerkingen, in het vijfde lid van het Voorloopig Verslag gemaakt, kan worden medegedeeld, dat de vraag of een eigenwerkmaker daadwerkelijk als fabrikant

moet worden aangemerkt, en dienvolgens op Regeeringshulp zal kunnen rekenen, naar daartoe te stellen regelen moet worden beslist, waaruit vanzelf eene selectie voortvloeit. Gevolg van deze selectie zal zijn, dat sommige dier eigenwerkmakers, tenzij zij zich zelfstandig aan de wet aanpassen, zullen moeten terugkeeren naar de fabriek. Voor zooveel noodig zij nog medegedeeld, dat niet de toestand op 1 Januari 1926, doch die op 1 Januari 1921 ten deze beslissend zal zijn. Immers zij, die zich na de invoering van de Tabakswet (1 Juni 1922) als fabrikant hebben gevestigd, moesten daarvoor over aan de wet voldoende werkplaatsen kunnen beschikken.

De Commissie, aan wie het onderzoek naar de mogelijkheid van eene belasting op de ruwe tabak is opgedragen, heeft uit haar midden eene subcommissie benoemd, die enkele dagen geleden aan den voorzitter een rapport heeft uitgebracht.

De Minister van Financiën,

H. COLIJN.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 24sten December 1925.

JANSSEN.

DE WIT.

OSSENDORP.

DE JONG.

WESTERDIJK.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS

over het ontwerp van wet tot verhooging van hoofdstuk X der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1925. (174)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De in het Voorloopig Verslag gemaakte opmerkingen geven den ondergeteekende aanleiding tot de volgende beschouwingen.

Tegenover den twijfel van sommige leden aangaande de noodzakelijkheid van de vroedvrouwschool te Heerlen moge er op worden gewezen, dat de behoefte aan een gelegenheid voor opleiding van vroedvrouwen in het zuiden des lands ook door de Commissie-JITTA zonder voorbehoud wordt erkend en ongeveer door niemand is betwist. Trouwens de ervaring toont de noodzakelijkheid. Het aantal candidaat-leerlingen is zeer groot, veel grooter dan het aantal beschikbare plaatsen en dan het aantal, dat zich aanmeldt voor toelating tot de Rijksscholen. En in de behoefte aan verloskundige hulp onder het R.-K. volksdeel is nog bij lange na niet voldaan. De leerlingen der school vinden na haar examen grif een plaats.

Verstaan de leden, die hier aan het woord zijn, onder „exploitabel maken” een financieel bestaan geheel uit eigen middelen, dan wordt voetstoots toegegeven, dat dit onbereikbaar is, maar dan moge ter wille van de billijkheid met nadruk naar voren worden gebracht, dat dit geldt van nagenoeg alle onderwijsinrichtingen in ons land.

Wordt er daarbij rekening mede gehouden, dat de kosten van andere onderwijsinrichtingen, hoogere, middelbare en lagere, evenmin gering zijn, meermalen zelfs aan den hoogen kant worden geacht, dan ontvalt de grond voor de uitspraak, speciaal met betrekking tot deze inrichting, dat zij zou moeten opgeheven, wijl onnoodig en kostbaar.

Zoekt men naar de schuldigen voor den, ook door den ondergeteekende als te groot erkenden opzet der gebouwen, dan verliest men de billijkheid uit het oog, indien men, denkende aan bijv. het Leidsche Ziekenhuis, hier alleen aan particulieren schuld geeft. Regeering en Parlement, die door het toestaan van de gelden den bouw mogelijk maakten, hebben evenzeer schuld, een schuld, die per slot in bijna alle kringen van de samenleving in dien tijd schulde. Voorbeelden van particuliere zaken, die toen te groot werden opgezet, evenals zaken, die de Overheid aanvatte, zijn voor het grijpen.

De ondergeteekende meent in de Memorie van Toelichting, die steunt op het aan de Kamer overgelegde rapport van den Rijksaccountant, te hebben aangetoond, dat met het voorgestelde subsidie het financieel bestaan der inrichting is verzekerd.

Eenige grond voor de verwachting, dat hoogere bijdrage gevraagd zal worden, is er niet. De raming van inkomsten is matig, die van de uitgaven vrij van optimisme gehouden. Meer inlichtingen, dan in de overgelegde rapporten en in de Memorie van Toelichting zijn gegeven, vermag de ondergeteekende niet te verstrekken. En hij zou niet weten, wat in het beheer dezer instelling, dat maandenlang bij herhaling tot in de kleinste bijzonderheden is nageplozen, nog verder onderzocht zou kunnen worden.

Aan de andere leden, die meenen, dat met kleine bezuinigingen hier niets te bereiken valt, moge gevraagd worden, of sluiting van de benedenverdieping van een groot gebouw en een jaarlijksche besparing van uitgaven van f 22 000, behoort tot de kleine middelen.

De ondergeteekende meent dit te mogen ontkennen.

Het is waar, dat het Rijk blijft staan voor de lasten, maar die lasten zijn grootendeels noodig, en voor zoover zij grooter zijn dan noodig is, moge andermaal worden opgemerkt, dat Regeering en Parlement er in overeenstemming met den geest van dien tijd toe hebben medegewerkt.

Stichting elders van een eenvoudige, doelmatige school ware goed geld naar kwaad geld werpen. Deze gebouwen staan er nu eenmaal en zijn gebouwd en ingericht voor het speciale doel. Voor een ander doel zijn zij zonder dure veranderingen niet bruikbaar, gesteld al dat zulk een doel ware te vinden. Tot dusver is het niemand, vriend noch vijand van de instelling, gelukt, er een aan te wijzen. Een nieuwe inrichting, die toch zeker voor onderwijs en verpleging aan de eischen des tijds zou moeten beantwoorden, zou veel geld kosten. Welke Minister zou den moed hebben, een voorstel, om dat te verstrekken, aan het Parlement te doen?

Na de bezuinigingen, die zijn ingevoerd en die noodig waren om met het voorgestelde subsidie rond te komen, kan niet meer gesproken worden van buitensporig dure inrichtingen, wat de exploitatie betreft. Dat thans nog op minder kostbare wijze in de ook door de andere leden erkende behoefte zou kunnen worden voorzien, is iets, waarvan het bewijs niet gemakkelijk zou zijn te leveren.

De ondergeteekende betreurt het, dat enkele leden den tijd voor de behandeling eigenlijk te kort achtten. Hij kan daartegenover alleen stellen, dat hij zich beijverd heeft, zijn voorstel zoo spoedig mogelijk bij het Parlement te doen inkomen en terstond zóó uitvoerig toe te lichten, dat hij er niets meer aan weet toe te voegen. Waarin verdere reorganisatie zou kunnen bestaan, is hem ook niet duidelijk. Aantal leerlingen, gebruik van gebouwen, personeel, alles is ingekrompen zoover eenigszins mogelijk scheen. Verder te gaan, acht de ondergeteekende thans onmogelijk. Er zal alleen voortaan scherp gelet worden op het onmisbaar verband tusschen aantal verpleegden en aantal leerlingen.